Dosarul nr.3-1367/2022

Republica Moldova
H O T Ă R Î R E
În numele Legii

11 decembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din
Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac
Grefier Aliona Busuioc

examinînd în şedinţă de judecată publică acțiunea depusă de Leca Sergiu împotriva Ministerului Apărării privind contestarea actelor administrative și nulitatea actului administrativ,

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților la proces:

La data de 06 iunie 2022, Leca Sergiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Apărării, prin care solicită obligarea pârâtului să desecretizeze și să prezinte instanței de judecată Ordinul nr.022 din 4 mai 2022, constatarea caracterului ilegal al secretizării ordinului menționat, precum și constatarea nulității absolute a ordinului Ministerului Apărării nr.022 din 4 mai 2022.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că, în perioada 15–17 martie 2022, Inspectoratul Militar a efectuat verificarea activității cotidiene a Centrului *****. Ca urmare a acestei verificări, la 4 mai 2022, Ministerul Apărării, (în persoana ministrului apărării Anatolie Nosatîi) a emis Ordinul nr.022 „Cu privire la încălcările de disciplină militară admise de ***** Sergiu Leca”, prin care reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară constând în „prevenire despre necorespunderea parțială în funcție”.

Reclamantul menționează că ordinul i-a fost adus la cunoștință sub semnătură la 6 mai 2022, fără ca o copie a acestuia să îi fie înmânată.

În susținerea pretențiilor formulate, reclamantul a invocat prevederile art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, potrivit cărora persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea prejudiciului. De asemenea, acesta a făcut trimitere la art. 54 alin. (1) din Constituție, care interzice adoptarea unor legi ce ar suprima sau diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului, precum și la art. 38 alin. (2) din Codul administrativ, potrivit căruia orice persoană care pretinde că i-a fost vătămat un drept de către o autoritate publică are dreptul să se adreseze instanței de judecată competente.

Reclamantul susține că, deși cadrul normativ îi recunoaște dreptul de acces la justiție, exercitarea efectivă a acestuia este împiedicată prin aplicarea nivelului de secretizare „restricționat” asupra Ordinului nr. 022 din 4 mai 2022, măsură care, în opinia sa, a fost dispusă cu încălcarea

normelor legale și care îi limitează posibilitatea de a contesta actul administrativ, încălcând astfel dreptul de acces liber la justiție garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova.

Totodată, reclamantul a invocat prevederile art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare, potrivit cărora sancțiunea disciplinară trebuie aplicată în termen de 10 zile de la data la care comandantul sau șeful a luat cunoștință despre abatere, dar nu mai târziu de 30 de zile de la constatarea acesteia, fără a include perioada concediului anual de odihnă, a concediului de studii sau a concediului medical. În acest context, reclamantul a susținut că, pe lângă faptul că la aplicarea sancțiunii nu au fost avute în vedere toate circumstanțele relevante ale cauzei, autoritatea a încălcat și termenul legal prevăzut pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, împrejurare care, în opinia sa, atrage nulitatea absolută a Ordinului nr. 022 din 4 mai 2022.

La 19 august 2022, reclamantul a depus o **cerere suplimentară** (f.d.12-14), prin care a precizat și completat temeiurile de fapt și de drept ale acțiunii.

În motivarea cererii suplimentare, reclamantul a arătat că Ordinul Ministrului Apărării nr. 022 din 4 mai 2022 constituie un act administrativ individual, fiind supus prevederilor Codului administrativ. Acesta a invocat dispozițiile art. 38 alin. (2) din Codul administrativ, susținând că, deși cadrul normativ îi recunoaște dreptul de a se adresa instanței de judecată, exercitarea efectivă a acestui drept este împiedicată prin atribuirea nivelului de secretizare „restricționat” ordinului contestat.

Reclamantul susține că, la aplicarea sancțiunii disciplinare, nu au fost luate în considerare toate circumstanțele relevante ale cauzei și că autoritatea publică a depășit termenul legal de 30 de zile prevăzut pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, împrejurare care, în opinia sa, atrage nulitatea absolută a actului administrativ.

În susținerea acestei poziții, reclamantul invocă rapoartele șefului Inspectoratului Militar al Ministerului Apărării din 21 martie 2022 și 4 aprilie 2022, adresate ministrului apărării, potrivit cărora pretinsele abateri disciplinare au fost constatate în perioada 15-17 martie 2022, în cadrul controlului activității cotidiene desfășurat la Centrul *****. În acest context, reclamantul susține că termenul de aplicare a sancțiunii urma să fie calculat de la data constatării pretinselor abateri și nu de la data raportului din 4 aprilie 2022, invocată de pârât.

În consecință, reclamantul a solicitat anularea Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022.

Totodată, reclamantul a reiterat că atribuirea gradului de secretizare ordinului contestat a fost realizată cu încălcarea legislației în vigoare, susținând că această măsură îi restrânge dreptul de acces la justiție, garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova.

În acest sens, reclamantul a invocat prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, potrivit cărora nu pot fi atribuite la secret de stat informațiile referitoare, între altele, la încălcarea drepturilor și libertăților omului și cetățeanului, precum și la faptele de încălcare a legii de către autoritățile publice și persoanele cu funcție de răspundere din cadrul acestora. Acesta a susținut că secretizarea actului administrativ prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară contravine dispozițiilor legale menționate și îi încalcă dreptul la apărare, garantat de art. 26 din Constituția Republicii Moldova și de art. 40 din Codul administrativ.

De asemenea, reclamantul a făcut trimitere la prevederile art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare, potrivit cărora sancțiunea disciplinară trebuie aplicată în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării abaterii disciplinare, fără a include anumite perioade expres prevăzute de lege, susținând că acest termen nu a fost respectat în cazul său.

Ulterior, reclamantul a mai depus o **cerere suplimentară** (f.d.133-134), prin care a reiterat că secretizarea Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022 contravine dispozițiilor Legii nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat. În acest sens, reclamantul a invocat prevederile art. 8 alin. (1) lit. f) din legea menționată, potrivit cărora nu pot fi atribuite la secret de stat informațiile privind

faptele de încălcare a legii de către autoritățile publice și persoanele cu funcții de răspundere din cadrul acestora.

Reclamantul a indicat că reprezentantul Ministerului Apărării a susținut că la data aplicării sancțiunii disciplinare, acesta nu avea calitatea de persoană cu funcție de răspundere. În replică, reclamantul a invocat prevederile art. 2 din Legea nr. 162/2005 cu privire la statutul militarilor, potrivit cărora comandanții (șefii) sunt persoane cu funcții de răspundere care conduc unitatea militară, susținând că, la data emiterii ordinului contestat, exercita funcția de *****al Centrului ***** – *****și, prin urmare, avea calitatea de persoană cu funcție de răspundere.

Totodată, reclamantul a susținut că sancțiunea disciplinară i-a fost aplicată de către ministrul apărării, persoană civilă, iar potrivit art. 16 alin. (2) din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Legea nr. 52/2007, persoanele civile cu funcții de conducere își exercită dreptul de a aplica stimulări și sancțiuni disciplinare prin intermediul comandanților (șefilor). În aceste condiții, reclamantul a apreciat că sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea normelor procedurale și de către o persoană neîmputernicită să procedeze în modul în care a fost emis ordinul contestat, ceea ce, în opinia sa, constituie un abuz de drept.

De asemenea, reclamantul a invocat faptul că sancțiunea disciplinară „prevenire despre necorespunderea parțială în funcție” i-a fost aplicată pentru prima dată, susținând că autoritatea nu a motivat alegerea acestei sancțiuni în detrimentul unor sancțiuni disciplinare mai puțin severe, precum observația, mustrarea sau mustrarea aspră. Acesta a arătat că majoritatea neregulilor reținute în sarcina sa vizau activitatea serviciului pe care îl conducea și nu activitatea sa nemijlocită în calitate de *****al Centrului *****.

Reclamantul a reiterat că sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea termenului de prescripție prevăzut de art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare, potrivit căruia orice sancțiune disciplinară trebuie aplicată în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării abaterii disciplinare, fără a include perioadele expres prevăzute de lege.

În temeiul argumentelor expuse, reclamantul a solicitat constatarea faptului că sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea termenului legal de prescripție de 30 de zile, precum și constatarea faptului că modalitatea de aplicare a acesteia constituie un abuz de drept, fiind efectuată cu încălcarea normelor procedurale și a dispozițiilor legale incidente.

La data de 27 iulie 2022 și 05 octombrie 2023, Ministerului Apărării a depus **referințe** la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. (f.d.17-22, 70-75)

În ședința de judecată, reclamantul Leca Sergiu, fiind asistat de avocatul Lungu Artur, a solicitat admiterea acțiunii în temeiul motivelor de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată.

Reprezentanții Ministerului Apărării, Chirița Alexandru și Saulova Ludmila au pledat pentru respingerea acțiunii ca neîntemeiată, invocând motivelor expuse în referințe.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și de drept prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în cauză și prin raportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Potrivit art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în vederea valorificării drepturilor și intereselor sale legitime, instanța de judecată constată că cererea de chemare în judecată a fost depusă cu respectarea procedurii prealabile și în termenul prevăzut de lege, fiind întrunite condițiile de admisibilitate ale acțiunii.

În ceea ce privește competența de soluționare a cauzei, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, competența de examinare a prezentei acțiuni revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), motiv pentru care acțiunea a fost depusă cu respectarea normelor de competență materială și teritorială.

Potrivit art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura primei instanţe, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contencios administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În concordanță cu art. 218 din Codul administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii:

a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă;

b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică şi probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă;

c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară;

d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

În temeiul art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

Potrivit art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În același timp, conform art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu, în temeiul art. 22 și art. 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiectul examinării prezentei cauze îl constituie contestarea actului administrativ și nulitatea actului administrativ.

Din materialele cauzei, instanța reține că, în perioada 15-17 martie 2022, Inspectoratul Militar al Ministerului Apărării a efectuat controlul activității cotidiene a Centrului *****, în temeiul Planului de activitate al Inspectoratului Militar pentru luna martie 2022.

În urma controlului au fost constatate mai multe încălcări privind activitatea Centrului *****, printre care: desfășurarea activității la distanță și cu echipamentul personal de către angajații civili fără emiterea actelor administrative corespunzătoare; lipsa planului anual de activitate și a planurilor lunare ale Centrului; neîntocmirea Planului anual de management al resurselor umane; neîndeplinirea obligațiilor privind modificarea statelor de organizare ale Centrului; lipsa unor documente obligatorii în domeniul managementului resurselor umane; neîndeplinirea procedurilor privind evaluarea anuală a militarilor prin contract și stabilirea obiectivelor individuale de performanță; completarea necorespunzătoare a dosarelor personale și a registrelor de evidență; lipsa nomenclatorului documentelor pentru anul 2022; neîntocmirea ordinului de bază al unității pentru anul de instrucție 2022; precum și existența unor deficiențe privind evidența, administrarea și casarea tehnicii audio, video și foto aflate în gestiunea Centrului. (f.d.12-14, 9-11 doar administrativ)

În vederea stabilirii circumstanțelor relevante și a respectării dreptului la apărare al persoanei vizate, reclamantului i-a fost solicitată prezentarea explicațiilor referitoare la încălcările constatate. (f.d.30-31 dosar administrativ)

Din materialele cauzei rezultă că reclamantul a prezentat mai multe note explicative, în care a indicat că exercită funcția de *****al Centrului ***** din 30 iulie 2019, iar anterior a asigurat interimatul acestei funcții începând cu 27 iunie 2017. Totodată, acesta a oferit explicații cu privire la unele dintre deficiențele constatate, invocând, între altele, specificul activității Centrului, lipsa specialiștilor în anumite domenii, insuficiența resurselor materiale, lipsa de experiență a personalului

responsabil de resurse umane și omisiunea unor obligații administrative. (f.d.15-18, 20, 22 dosar administrativ)

În urma examinării rezultatelor controlului și a explicațiilor prezentate de reclamant, Inspectoratul Militar a concluzionat că încălcările constatate au fost determinate de exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor de conducere și administrare a unității militare, precum și de nerespectarea prevederilor regulamentelor militare și ale actelor normative care reglementează activitatea Centrului *****.

Prin raportul din 4 aprilie 2022, Inspectoratul Militar a informat ministrul apărării despre rezultatele controlului și a propus examinarea situației reclamantului în cadrul comisiei de atestare, în vederea stabilirii corespunderii acestuia funcției deținute, precum și dispunerea măsurilor necesare pentru înlăturarea neajunsurilor constatate. (f.d.9-11 dosar administrativ)

Ulterior, la 4 mai 2022, ministrul apărării a emis Ordinul nr. 022 „Cu privire la încălcările de disciplină militară admise de *****ul Sergiu Leca”, prin care reclamantului, în temeiul art. 57 lit. b) din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Legea nr. 52/2007, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară „prevenire despre necorespunderea parțială în funcție”, pentru atitudinea nepăsătoare și iresponsabilă față de îndeplinirea obligațiilor de serviciu, manifestată prin încălcarea prevederilor pct. 15 subpct. 3), pct. 113, pct. 115, pct. 116 subpct. 1) lit. a), b) și d), subpct. 8) lit. b) și d), pct. 120, pct. 137 și pct. 138 din Regulamentul serviciului interior al Forțelor Armate ale Republicii Moldova, aprobat prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 2327/2009, ale art. 4 și art. 5 lit. c), h) și m) din Regulamentul disciplinei militare, precum și în conformitate cu pct. 7 din Nomenclatorul încălcărilor (abaterilor) grave de disciplină, aprobat prin Ordinul ministrului apărării nr. 220 din 5 iulie 2011.

Instanța reține că ordinul contestat a fost adus la cunoștința reclamantului sub semnătură la 6 mai 2022, însă copia acestuia nu i-a fost înmânată, ordinul fiind clasificat cu nivelul de secretizare „restricționat”.

Considerând că atribuirea gradului de secretizare Ordinului nr. 022 din 4 mai 2022 contravine prevederilor Legii nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, iar sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea normelor materiale și procedurale incidente, inclusiv a termenului prevăzut de art. 67 din Regulamentul disciplinei militare și a normelor privind competența autorității disciplinare, reclamantul s-a adresat instanței de judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părți ale procedurii administrative.

Potrivit art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Conform art.225 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Potrivit art. 7 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, sunt atribuite la secret de stat informațiile din domeniul apărării naționale privind conținutul planurilor

strategice și operative, al documentelor ce țin de conducerea operațiunilor de luptă, precum și alte informații importante ce caracterizează organizarea, efectivul, dislocarea, pregătirea de luptă și de mobilizare, armamentul și asigurarea tehnico-materială a Forțelor Armate ale Republicii Moldova.

În același timp, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 245/2008 stabilește că nu se atribuie la secret de stat şi nu pot fi secretizate informaţiile privind: a) faptele de încălcare a drepturilor şi libertăţilor omului şi ale cetăţeanului; b) starea mediului înconjurător, calitatea produselor alimentare şi a obiectelor de uz casnic; c) accidentele, catastrofele, fenomenele naturale periculoase şi alte evenimente extraordinare care periclitează securitatea cetăţenilor; d) starea sănătăţii populaţiei, nivelul ei de trai, inclusiv alimentaţia, îmbrăcămintea, deservirea medicală şi asigurarea socială, indicatorii sociodemografici; e) starea sănătăţii persoanelor care ocupă funcţii de demnitate publică; f) faptele de încălcare a legii de către autorităţile publice şi persoanele cu funcţii de răspundere din cadrul acestora; g) starea reală de lucruri în domeniul învăţământului, culturii, comerţului, agriculturii şi al ordinii de drept.

Potrivit pct. 15 subpct. 3) al Regulamentului serviciului interior al Forțelor Armate ale Republicii Moldova, aprobat prin Decretul Președintelui nr. 2327/2009, militarul este obligat să respecte Jurământul militar și prevederile regulamentelor militare, să execute necondiționat, întocmai și la timp ordinele comandanților (șefilor), fiind responsabil de modul în care îndeplinește misiunile încredințate.

Conform pct.113 și 115 din același Regulament, comandantul (șeful) este autoritatea învestită, care exercită comanda și controlul asupra întregului personal aflat în subordine. Responsabilitatea este o obligație etică și legală pe care și-o asumă comandantul pe timpul realizării actului de conducere.

Conform pct. 116 subpct.1) lit.a), b), d) din Regulament, comandantul (șeful) răspunse de menținerea capacității operaționale a unității (subunității) militare încredințate. În acest scop este obligat: a) să planifice, să organizeze și să desfășoare măsuri de menținere și perfecționare a capacității operaționale pentru realizarea scopurilor propuse; b) să planifice și să organizeze în timp util sprijinul logistic; d) să cunoască starea reală a unității (subunității) militare încredințate, să dispună în permanență de informații exacte privind bunurile materiale disponibile, mișcarea și starea lor.

Conform pct. 116 subpct.8) lit.b), d) din Regulament, comandantul (șeful) trebuie să-și perfecționeze pregătirea profesională și metodele de conducere a unității (subunității) militare. În acest scop trebuie: b) să cunoască legile cu privire la activitatea sa de serviciu și prevederile regulamentelor militare și să ceară de la subordonați respectarea lor; d) să repartizeze cu pricepere lucrările și obligațiile între subofițeri, să exercite controlul executării ordinelor, să educe efectivului perseverența, responsabilitatea personală, spiritul de previziune și de precauție, să mențină legătură permanentă cu el.

Conform pct.120 din Regulament, comandantul (șeful), la rezolvarea problemelor legate de activitatea de muncă a angajaților civili, este obligat să se conducă strict de legislația în vigoare, de ordinele și directivele emise de conducătorul structurii militare. El este responsabil de organizarea muncii personalului civil, de crearea de condiții pentru sporirea productivității muncii, de asigurarea disciplinei de muncă și de producție, de respectarea regulilor de protecție a muncii, de satisfacerea necesităților și cerințelor angajaților civili, de îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai.

Conform pct.137 din Regulament, comandantul unității militare, până la începerea fiecărui nou an de învățământ, emite în scris un ordin de bază pe unitate în care determină modul de realizare a acelor prevederi ale prezentului regulamant și ale Regulamentului serviciului de garnizoană și serviciului de garda al Forțelor Armate ale Republicii Moldova, pe care el are dreptul să le reglementeze.

Conform pct. 138 din Regulament, comandantul unității militare emite zilnic ordine pe problemele cotidiene de serviciu, iar la necesitate, privind pregătirea de luptă și alte probleme.

Ordinele sunt semnate de către comandantul unității militare și de șeful statului major. În unitățile în care este prevăzută funcția de jurist, suplimentar, (pe verso) ordinele sunt vizate de către jurist.

În conformitate cu art.4 din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Legea nr.52 din 02.03.2007, îndeplinirea serviciului militar impune respectarea cu stricteţe a disciplinei militare şi suportarea rigorilor vieţii de militar. (2) Disciplina militară înseamnă respectarea strictă şi exactă de către toţi militarii a ordinii militare şi a regulilor de comportare obligatorii prevăzute de legi, de regulamentele militare, de Codul de conduită profesională a militarilor prin contract, aprobat de către conducătorul structurii militare, şi de alte acte normative ce reglementează îndeplinirea serviciului militar. Disciplina militară constituie unul din factorii determinanţi ai capacităţii de luptă a Forţelor Armate şi se bazează atît pe acceptarea conştientă a regulilor de comportare stabilite, cît şi pe constrîngerea ce se aplică, conform prevederilor legii, în situaţia nerespectării acestora. (3) Disciplina militară impune subordonarea necondiţionată în îndeplinirea întocmai şi la timp a îndatoririlor şi atribuţiilor funcţionale, în respectarea normelor de ordine şi de comportare militară şi civică, precum şi asumarea responsabilităţii pentru faptele săvîrşite.

Conform art.5 din același Regulament, disciplina militară pune în faţa fiecărui militar următoarele obligaţii: a) să servească necondiţionat poporul, să fie devotat Republicii Moldova, să apere suveranitatea, independenţa, unitatea şi integritatea teritorială a ţării pînă la jertfire de sine; b) să respecte şi să îndeplinească prevederile Constituţiei şi ale altor legi, să apere valorile democraţiei constituţionale, să respecte acordurile internaţionale la care Republica Moldova este parte; c) să respecte jurămîntul militar şi prevederile regulamentelor militare, să execute necondiţionat, întocmai şi la timp ordinele comandanţilor (şefilor), fiind responsabil de modul în care îndeplineşte misiunile încredinţate; d) să preţuiască onoarea şi gloria de luptă a poporului, a unităţii militare, să fie demn de gradul militar şi de uniforma militară pe care o poartă; e) sa fie disciplinat şi vigilent, să păstreze cu stricteţe secretul de stat, precum şi caracterul confidenţial al unor acţiuni şi documente; f) să-şi perfecţioneze pregătirea şi măiestria profesională; g) să preţuiască camaraderia militară, să respecte drepturile şi libertăţile tuturor cetăţenilor; h) să cunoască şi să întreţină regulamentar, în stare permanentă de luptă, armamentul şi tehnica încredinţată, să păstreze şi să administreze eficient patrimoniul militar din dotare; i) să respecte regulile securităţii personale la manipularea şi întreţinerea mijloacelor tehnice şi a armamentului, precum şi la efectuarea altor activităţi în timpul îndeplinirii serviciului militar; j) să aibă grijă de sănătatea sa, să respecte regulile igienei personale şi sociale şi să nu-şi permită deprinderi dăunătoare; k) să fie cinstit, corect, sincer şi principial; l) să-i stimeze pe comandanţi (şefi), pe superiori şi inferiori, să-i apere în orice condiţii; m) să contribuie la menţinerea şi la restabilirea ordinii regulamentare; n) să se comporte cu demnitate atît în unitatea militară, cît şi în afara ei, să nu-şi permită nici sie şi nici altora să încalce ordinea publică, să contribuie pe toate căile la apărarea onoarei şi demnităţii cetăţenilor, la menţinerea prestigiului Forţelor Armate.

Potrivit art.15 din Regulamentul disciplinei militare, conducătorul structurii militare (ministrul apărării); Şeful Marelui Stat Major al Armatei Naţionale – comandant al Armatei Naţionale, comandantul Inspectoratului General de Carabinieri (cu excepţia aplicării sancţiunilor disciplinare ofiţerilor cu grade militare superioare, prevăzute la art.57 lit.d) şi e) din prezentul regulament).

Conform art. 40 din același Regulament, în limitele autorității disciplinare acordate, comandantul (șeful) are dreptul să aplice sancțiunea disciplinară care, în opinia sa, poate avea un efect educativ maxim asupra militarului care a comis încălcarea (abaterea).

Potrivit art.57 lit b) din Regulamentul disciplinei militare, ofiţerilor li se pot aplica următoarele sancţiuni disciplinare:

a) observaţie, mustrare şi mustrare aspră;

b) prevenire despre necorespunderea parţială funcţiei;

c) retrogradare în funcţie cu o treaptă;

d) retrogradare cu un grad, inclusiv a coloneilor;

e) eliberare din serviciul militar înainte de expirarea contractului.

Conform art.65 din Regulamentul disciplinei militare, orice sancţiune disciplinară, ca măsură de întărire a disciplinei militare şi de educare a militarilor, trebuie să corespundă gravităţii încălcării (abaterii) şi gradului de vinovăţie. La stabilirea tipului de sancţiune disciplinară şi a severităţii acesteia, se va ţine cont de caracterul încălcării (abaterii), de circumstanţele în care a fost comisă, de consecinţele ei, de comportamentul anterior al persoanei vinovate, precum şi de vechimea ei în serviciu şi de cunoştinţele pe care le posedă despre ordinea de serviciu.

Potrivit art.67 alin.(1) din Regulamentului, orice sancţiune disciplinară trebuie să fie aplicată nu mai tîrziu de 30 de zile de la data constatării încălcării (abaterii), fără a lua în calcul timpul aflării militarului în misiune, în concediu, inclusiv în concediu de studii, ori al participării la o formă de perfecţionare profesională peste hotarele Republicii Moldova.

Examinând materialele cauzei, apreciind probele administrate în raport cu prevederile legale incidente și argumentele invocate de părți, instanța ajunge la concluzia că acțiunea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Instanța reține că, în prezenta cauză, reclamantul contestă atât legalitatea secretizării Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022, cât și legalitatea ordinului prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară „prevenire despre necorespunderea parțială în funcție”, invocând, în esență, lipsa temeiului legal pentru secretizarea actului, nerespectarea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, lipsa competenței autorității emitente și încălcarea normelor procedurale incidente.

Prin urmare, instanța urmează să verifice dacă ordinul contestat a fost emis de autoritatea competentă, dacă au fost respectate condițiile procedurale și termenul prevăzut de art. 67 din Regulamentul disciplinei militare, dacă sancțiunea disciplinară are suport factual și juridic, precum și dacă atribuirea gradului de secretizare a fost dispusă cu respectarea prevederilor Legii nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, fără a aduce atingere dreptului reclamantului de acces la justiție.

Referitor la susținerea reclamantului privind încălcarea termenului prevăzut de art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare, instanța reține că această normă stabilește obligația aplicării sancțiunii disciplinare în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării încălcării (abaterii).

Din materialele cauzei rezultă că, în perioada 15–17 martie 2022, Inspectoratul Militar al Ministerului Apărării a desfășurat controlul activității cotidiene a Centrului *****, în cadrul căruia au fost identificate mai multe neajunsuri ce țineau de organizarea și administrarea activității structurii conduse de reclamant. Ulterior, în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei și a responsabilității persoanelor vizate, au fost solicitate și examinate explicațiile acestora, ultima notă explicativă a reclamantului fiind prezentată la data de 31 martie 2022. Ulterior finalizării procedurii de verificare, la data de 4 aprilie 2022, Inspectoratul Militar a înaintat ministrului apărării raportul privind rezultatele controlului, prin care au fost sistematizate încălcările și neajunsurile constatate, apreciată conduita reclamantului în raport cu obligațiile funcției deținute, stabilită existența abaterilor disciplinare și propusă aplicarea măsurilor corespunzătoare.

Instanța apreciază că noțiunea de „data constatării încălcării (abaterii)”, în sensul art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare, nu poate fi asimilată în mod automat cu data efectuării verificărilor sau cu momentul identificării unor încălcări în activitatea unei subdiviziuni, întrucât constatarea abaterii disciplinare presupune nu doar stabilirea unor neajunsuri de ordin factual, ci și aprecierea acestora prin prisma obligațiilor de serviciu ale militarului, determinarea existenței unei conduite culpabile și individualizarea persoanei responsabile. Or, până la finalizarea verificării și examinarea explicațiilor prezentate de reclamant, autoritatea competentă nu dispunea de toate elementele necesare pentru a aprecia în mod definitiv existența unei abateri disciplinare și pentru a decide asupra aplicării unei sancțiuni.

În aceste circumstanțe, instanța reține că momentul de la care începe să curgă termenul prevăzut de art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare este data raportului Inspectoratului Militar din 4 aprilie 2022, prin care au fost consemnate rezultatele finale ale controlului și a fost individualizată răspunderea disciplinară a reclamantului.

Având în vedere că Ordinul ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022 a fost emis în termen de 30 de zile de la data constatării abaterii disciplinare, instanța constată că sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu respectarea termenului legal, iar argumentul reclamantului privind încălcarea art. 67 alin. (1) din Regulamentul disciplinei militare este neîntemeiat.

În continuare, cu privire la susținerile reclamantului potrivit cărora sancțiunea disciplinară a fost aplicată de o persoană necompetentă, instanța reține că, la caz, potrivit art. 15 din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Legea nr. 52/2007, au autoritate disciplinară față de militarii din subordine, în volumul deplin prevăzut de regulament, conducătorul structurii militare, precum și Şeful Marelui Stat Major al Armatei Naţionale.

Așadar, ministrul apărării, în calitatea sa de conducător al structurii militare, este învestit cu autoritate disciplinară asupra militarilor din subordine.

Instanța apreciază că prevederile art. 16 alin. (2) din Regulamentul disciplinei militare, invocate de reclamant, trebuie interpretate în coroborare cu dispozițiile art. 15 din același act normativ. Această normă reglementează modalitatea de exercitare a autorității disciplinare de către persoanele civile cu funcții de conducere în situațiile în care acestea exercită atribuții de comandă prin intermediul comandanților (șefilor), însă nu exclude și nu limitează competența disciplinară proprie conferită ministrului apărării prin norma specială prevăzută la art. 15.

O interpretare contrară ar conduce la concluzia că ministrul apărării, deși este conducătorul structurii militare și titular al autorității disciplinare prevăzute expres de lege, nu ar putea aplica nemijlocit sancțiuni disciplinare militarilor aflați în subordine, ceea ce ar contraveni rolului și competențelor stabilite prin Regulamentul disciplinei militare.

Prin urmare, instanța constată că Ordinul nr. 022 din 4 mai 2022 a fost emis de o autoritate competentă, în limitele atribuțiilor conferite de lege, nefiind constatate încălcări ale normelor privind competența emitentului actului administrativ.

Nu poate fi reținută nici susținerea reclamantului potrivit căreia aplicarea sancțiunii disciplinare ar constitui, prin ea însăși, un abuz de drept. Instanța reține că individualizarea sancțiunii disciplinare reprezintă o prerogativă a autorității disciplinare, exercitată în limitele competenței conferite de lege.

Astfel, potrivit art. 40 din Regulamentul disciplinei militare, aprobat prin Legea nr. 52/2007, în limitele autorității disciplinare acordate, comandantul (șeful) are dreptul să aplice sancțiunea disciplinară care, în aprecierea sa, poate avea un efect educativ maxim asupra militarului care a comis încălcarea (abaterea). Totodată, conform art. 65 din același regulament, la stabilirea tipului și severității sancțiunii disciplinare urmează a fi luate în considerare caracterul încălcării, circumstanțele în care aceasta a fost comisă, consecințele acesteia, comportamentul anterior al militarului, vechimea în serviciu și nivelul de cunoaștere a ordinii de serviciu.

În consecință, exercitarea dreptului discreționar de către autoritatea disciplinară nu exclude controlul judecătoresc, însă acesta este limitat la verificarea respectării condițiilor de legalitate ale actului administrativ, inclusiv a competenței emitentului, a procedurii aplicate, a scopului urmărit și a limitelor în care a fost exercitată aprecierea autorității. Instanța nu poate substitui propria apreciere asupra oportunității sancțiunii aplicate celei realizate de autoritatea competentă, în lipsa unor elemente care să demonstreze caracterul arbitrar, disproporționat sau exercitarea dreptului discreționar cu depășirea limitelor prevăzute de lege.

În speță, instanța constată că sancțiunea disciplinară aplicată reclamantului – „prevenire despre necorespunderea parțială în funcție” – este prevăzută expres de art. 57 lit. b) din Regulamentul disciplinei militare și poate fi aplicată ofițerilor. Totodată, din conținutul ordinului contestat rezultă

că aplicarea acesteia a avut la bază natura și numărul neajunsurilor constatate în activitatea Centrului *****, funcția de conducere deținută de reclamant și responsabilitățile ce derivau din această funcție.

Instanța apreciază că simplul dezacord al reclamantului cu severitatea sancțiunii aplicate și aprecierea acestuia că se impunea aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai blânde nu constituie, prin sine, un temei pentru anularea actului administrativ contestat.

Referitor la susținerile reclamantului privind netemeinicia constatărilor Inspectoratului Militar, instanța reține că acestea vizează, în principal, modul de apreciere a circumstanțelor de fapt și gravitatea neajunsurilor constatate. Din materialele cauzei rezultă că, anterior emiterii ordinului contestat, reclamantului i-a fost oferită posibilitatea de a prezenta explicații cu privire la deficiențele identificate, iar poziția acestuia a fost examinată de autoritatea competentă.

Totodată, constatările controlului efectuat de Inspectoratul Militar au fost consemnate în actele întocmite în cadrul procedurii administrative și au constituit suportul factual pentru emiterea ordinului contestat. Reclamantul nu a prezentat probe suficiente care să demonstreze că aceste constatări ar fi fost eronate, incomplete sau că autoritatea publică ar fi acționat în mod arbitrar la stabilirea răspunderii disciplinare.

Prin urmare, instanța constată că actul administrativ contestat dispune de un suport factual și juridic suficient, iar sancțiunea aplicată a fost stabilită în limitele competenței discreționare conferite autorității disciplinare, fără a fi constatată o exercitare abuzivă sau disproporționată a acesteia.

În continuare, instanța va examina argumentele reclamantului referitoare la legalitatea atribuirii gradului de secretizare „restricționat” Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022 și pretinsa încălcare a dreptului de acces la justiție.

Reclamantul a susținut că secretizarea actului administrativ prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară contravine prevederilor art. 8 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, potrivit căruia nu se atribuie la secret de stat și nu pot fi secretizate informațiile privind faptele de încălcare a legii de către autoritățile publice și persoanele cu funcții de răspundere din cadrul acestora. În opinia reclamantului, prin atribuirea gradului de secretizare a fost restrâns accesul său la actul administrativ contestat și, implicit, posibilitatea exercitării depline a dreptului la apărare.

Instanța reține că, potrivit art. 3 din Legea nr. 245/2008 cu privire la secretul de stat, secretul de stat reprezintă informațiile protejate de stat în domeniul apărării naționale, economiei, științei și tehnicii, relațiilor externe, securității statului și asigurării ordinii de drept, a căror divulgare neautorizată poate aduce prejudicii securității Republicii Moldova.

Totodată, conform art. 7 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, sunt atribuite la secret de stat informațiile din domeniul apărării naționale referitoare la conținutul planurilor strategice și operative, documentele ce țin de conducerea operațiunilor militare, precum și alte informații care caracterizează organizarea, efectivul, dislocarea, pregătirea de luptă și de mobilizare, armamentul și asigurarea tehnico-materială a Forțelor Armate ale Republicii Moldova.

Din interpretarea coroborată a acestor prevederi rezultă că regimul de secretizare se aplică nu actului administrativ în sine, ci informațiilor concrete cuprinse în acesta, în funcție de natura acestora și de consecințele eventualei divulgări neautorizate. Prin urmare, împrejurarea că un document are forma unui act administrativ individual nu exclude posibilitatea ca anumite informații incluse în acesta să fie supuse unui regim de protecție specială.

În speță, instanța reține că Ordinul ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022 a fost emis în cadrul exercitării atribuțiilor de conducere și administrare a unei structuri militare, urmare a unui control efectuat de Inspectoratul Militar al Ministerului Apărării. Astfel, conținutul acestuia nu se limitează la indicarea sancțiunii disciplinare aplicate reclamantului, ci reflectă rezultatele unei activități de control desfășurate de o structură specializată a Ministerului Apărării, precum și aspecte privind organizarea și funcționarea unei subdiviziuni militare.

Instanța apreciază că simplul fapt că actul administrativ conține informații referitoare la aplicarea unei sancțiuni disciplinare nu determină, în mod automat, imposibilitatea atribuirii unui nivel de secretizare. Or, protecția juridică instituită prin legislația privind secretul de stat vizează informațiile conținute în document, iar nu categoria juridică a actului în care acestea sunt consemnate.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 8 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 245/2008, instanța reține că această normă exclude de la secretizare informațiile privind faptele de încălcare a legii de către autoritățile publice și persoanele cu funcții de răspundere din cadrul acestora. Totuși, această interdicție nu poate fi interpretată extensiv în sensul că orice document care conține referiri la o răspundere disciplinară nu poate beneficia de regim de protecție. Pentru aplicarea acestei norme este necesară identificarea concretă a informațiilor clasificate și verificarea dacă acestea reprezintă exclusiv informații privind încălcarea legii sau includ și alte date a căror divulgare este susceptibilă să afecteze interesele protejate de lege.

Or, în prezenta cauză, reclamantul nu a prezentat probe care să demonstreze că prin atribuirea gradului de secretizare au fost protejate exclusiv informații privind pretinse încălcări ale legii de către o persoană cu funcție de răspundere, în condițiile în care documentul conține și informații rezultate din activitatea de control și din domeniul organizării interne a unei structuri militare.

Totodată, instanța reține că regimul de secretizare aplicat ordinului contestat nu a avut ca efect lipsirea reclamantului de acces la justiție. Reclamantul a fost informat despre existența actului administrativ și despre sancțiunea aplicată, luând cunoștință de ordin la data de 6 mai 2022 sub semnătură.

Prin urmare, instanța apreciază că simpla clasificare a unui act administrativ emis în domeniul militar nu poate fi considerată, prin ea însăși, o încălcare a dreptului de acces la justiție, atât timp cât persoanei interesate îi este asigurată posibilitatea de a contesta actul și de a beneficia de examinarea judiciară a legalității acestuia.

În aceste condiții, instanța ajunge la concluzia că reclamantul nu a demonstrat caracterul ilegal al secretizării Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022, iar argumentele invocate în acest sens nu sunt suficiente pentru a determina anularea sau constatarea nulității actului administrativ contestat.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului privind constatarea nulității absolute a Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022, instanța reține următoarele.

Potrivit art. 141 din Codul administrativ, un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și evident, care afectează interesul public. Prin urmare, nulitatea absolută intervine doar în situația unor încălcări fundamentale ale condițiilor de legalitate ale actului administrativ, care compromit însăși valabilitatea juridică a acestuia, iar nu pentru orice eventuală neconformitate sau dezacord cu soluția adoptată de autoritatea publică.

În speță, reclamantul a invocat existența unor vicii ale Ordinului ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022, referindu-se la pretinsa depășire a termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, lipsa competenței emitentului, încălcarea procedurii de aplicare a sancțiunii și secretizarea nelegală a actului administrativ.

Instanța constată că aceste argumente au fost examinate în cadrul analizei legalității actului contestat și nu relevă existența unor vicii deosebit de grave și evidente în sensul art. 141 din Codul administrativ. Ordinul contestat a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea termenului legal și a procedurii aplicabile, iar atribuirea gradului de secretizare nu afectează, prin ea însăși, existența sau valabilitatea juridică a actului administrativ.

Totodată, instanța reține că simpla nemulțumire a reclamantului față de sancțiunea aplicată, față de aprecierea autorității asupra circumstanțelor cauzei sau față de regimul de protecție instituit asupra anumitor informații nu poate constitui temei pentru constatarea nulității absolute a actului administrativ.

Prin urmare, instanța concluzionează că Ordinul ministrului apărării nr. 022 din 4 mai 2022 nu este afectat de un viciu deosebit de grav și evident în sensul art. 141 din Codul administrativ, iar temeiuri pentru constatarea nulității absolute a acestuia nu au fost stabilite. Respectiv, cererea reclamantului privind constatarea nulității absolute a acestuia urmează a fi respinsă.

În aceste condiții, instanța de judecată conchide că acțiunea în contencios administrativ înaintată de Leca Sergiu împotriva Ministerului Apărării privind contestarea actelor administrative și nulitatea actului administrativ, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Conform art.224 alin.1 lit.f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art.224-225 din Codul administrativ, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se respinge acțiunea depusă de Leca Sergiu împotriva Ministerului Apărării privind contestarea actelor administrative și nulitatea actului administrativ, ca neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac